

Undersøgelse af, om han er identisk med den Person, der er legitimeret ifølge § 13, og dette maa han gøre, selv om der ikke foreligger noget, der tyder paa, at det er en anden, han har for sig. Meget strenge Krav kan man dog ikke stille til denne Undersøgelse.

Hvis den, der møder med Gælds brevet, angiver at være befuldmægtiget af Forandringshaveren, maa Erhververen ogsaa foretage en rimelig Prøvelse af Fuldmagten. En speciel Fuldmagt maa han kræve forelagt. Prokura og Signaturbeføjelse for indenlandske Selskaber maa i hvert Fald kontrolleres ved almindelig benyttede Hjælpe midler.

Medens de nævnte Krav om Dokumentation for Ihændehaverens Identitet eller Fuldmagt forholdsvis let kan fyldestgøres, vilde det medføre en betænkelig Hæmning af Omsætningens Lethed, hvis Erhververen skulde foretage en tilsvarende Prøvelse af de Transporter, hvorpaa Overdrageren støtter sin Ret. Derfor har Udkastet som Hovedregel fritaget ham herfor. Selv om en af Overdragelserne viser sig at være falsk eller foretaget af en Person, der ikke havde Fuldmagt hertil, eller ugyldig, f. Eks. som Følge af Svig eller Tvang, kan Gælds brevet derfor ikke vindiceres fra Erhververen, naar blot Overdragelsesrækken tilsyneladende er sammenhængende. Denne Fritagelse for at prøve Overdragelsernes „Ægthed eller Gyldighed“ gælder dog ikke, hvis „Omstændighederne giver Grund“ til at foretage en Prøvelse, f. Eks. hvis en af Overdragelserne ser mistænkelig ud eller — for saa vidt angaar Transporten til Overdrageren — Overdragerens Person giver Grund til Mistanke.

Hvis det bestrides, at den i 2det Stykke krævede Prøvelse er sket, vil man formentlig kræve, at dette antageliggøres af Erhververen. Er der hengaaet længere Tid, inden per rejstes Vindikationskrav, maa den fulde Bevisbyrde dog falde paa Vindikanten.

Den i Paragraffens 3die Stykke foreslaaede Bestemmelse tager særlig Sigte paa de danske Statsobligationer fra Tiden før 1912. Disse Obligationer kan ikke faas noteret paa Navn, og det er i deres Tekst

anført, at „Enhver Paategning paa denne Obligation er uden Gyldighed over for Statskassen“. Det forekommer imidlertid hyppigt, at en Obligation af denne Art er forsynet med Paategning om at tilhøre en bestemt Person. Af Hensyn til Uvisheden om, hvilken Retsvirkning en saadan Paategning har, betragtes Obligationen i saa Fald ikke som leveringsmæssig paa Børsen, medmindre der skaffes Transport fra den paagældende Person. Dette er ofte vanskeligt og har i mange Tilfælde vist sig ugørligt, navnlig ved Obligationer, der kommer tilbage fra Udlandet. De heraf følgende Ulemper for Omsætningen har man — i Overensstemmelse med de saavel af Finansministeriet som af Bestyrelsen for Københavns Fondsbørs over for Kommissionen fremsatte Ønsker — ment at burde fjerne ved en særlig Bestemmelse om de nævnte Statsobligationer og andre Ihændehaverobligationer, som ikke kan forlanges noteret paa Navn. Bestemmelsen gaar ud paa, at Ejerpaategninger ikke skaber ond Tro hos Erhververe eller nødvendiggør nogen særlig Prøvelse af Ihændehaverens Ret. Herefter vil en saadan Obligation kunne erklæres for leveringsmæssig paa Børsen, selv om den er forsynet med Paategning om at tilhøre en bestemt Person.

For Gældsbreve, der er noteret paa Navn, gælder særlige Eksstinktionsregler, hvorom henvises til § 39 og Bemærkningerne til denne Paragraf.

Det svenske Udkast afviger paa enkelte Punkter fra de andre Tekster. Efter nugældende svensk Ret er den godtroende Erhverver ikke beskyttet, hvis den, der overdrager Gælds brevet til ham, viser sig at være Fallent eller umyndig. Denne Regel, der stemmer med almindelige Grundsatninger i svensk Ret, har man ikke ment at burde fravige.

Til §§ 15—17.

Disse Paragraffer indeholder Reglerne om Fortabelse af Skyldnerens Indsigelser mod et Gælds brev ved dets Overdragelse til en godtroende Erhverver.

Grundlaget for de nugældende Regler herom er Bestemmelsen i Forordning af